

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 228.975 van 30 oktober 2014
in de zaak A. 209.780/XIV-35.177**

In zake : XXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Frank Coel
 kantoor houdend te 2800 Mechelen
 Kardinaal Mercierplein 8
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke
Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor
Asiel en Migratie
kantoor houdend te 1000 Brussel
Antwerpsesteenweg 59 B
alwaar woonplaats wordt gekozen
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Carmenta Decordier
kantoor houdend te 9041 Gent-Oostakker
Harlekijnstraat 9

I. Voorwerp van het cassatieberoep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 13 augustus 2013, strekt tot de cassatie van het arrest nr. 107.936 van 2 augustus 2013 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Het cassatieberoep is toelaatbaar verklaard bij beschikking nr. 9887 van 29 augustus 2013.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en verzoekster heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste auditeur Marijke Sterck heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State’.

Verzoekster heeft een verzoek tot voortzetting van de procedure ten einde te worden gehoord ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 10 september 2014 om 10.30 uur.

Staatsraad Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Annik Haegeman, die *loco* advocaat Frank Coel verschijnt voor verzoekster, en advocaat Carmenta Decordier, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur Marijke Sterck heeft een met dit arrest andersluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. De staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 24 januari 2013 een beslissing die een einde stelt aan verzoeksters recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 14 maart 2013 stelt verzoekster tegen die beslissing een beroep tot nietigverklaring bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in. Met een arrest van 2 augustus 2013 verklaart de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tot nietigverklaring niet-ontvankelijk bij gebrek aan belang omdat verzoeksters als synthesesemorie neergelegde akte niet voldoet aan de definitie van dit begrip in artikel 39/81 van de wet van 15 december 1980 ‘betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen’ (hierna: vreemdelingenwet). Dit is het bestreden arrest.

IV. Onderzoek van de middelen

A. Eerste middel

Standpunt van de partijen

4. Verzoekster werpt in een eerste middel de schending op van de artikelen 39/60 en 39/81 van de vreemdelingenwet, van “artikel 159 van de Grondwet”, van “de motiveringsverplichting” en “machtsoverschrijding, machtsafwending, arbitraire beslissing”.

Verzoekster citeert artikel 39/81 van de vreemdelingenwet en voert aan dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het bestreden arrest ten onrechte stelt dat haar synthesesemorie in strijd met die bepaling geen samenvatting van de middelen zou bevatten doch zich zou beperken tot een loutere herhaling van de middelen uit het verzoekschrift tot nietigverklaring. De synthesesemorie bevat niet alleen een overzicht van alle middelen uit het verzoekschrift maar ook een antwoord op de antithese van de verwerende partij waar het volgende wordt gesteld:

“Overwegende dat de verwerende partij in haar nota met opmerkingen de bal helemaal mislaat wanneer zij stelt dat de verwerende partij niet kan weten dat verzoeker een nieuwe relatie heeft opgebouwd met de heer G. V. indien deze niet werd geformaliseerd door een huwelijk of door een samenlevingsovereenkomst maar dat hier het middel door de verwerende partij verkeerd wordt geïnterpreteerd daar waar verzoeker laat gelden dat conform artikel 42 quater §4, 1° er eveneens

rekening moet worden gehouden met de samenwoning van verzoeker met de heer M. S. in het buitenland;”

Verzoeker laat gelden dat artikel 39/81 van de vreemdelingenwet de synthesesamenvatting geenszins definieert als een akte waarin een samenvatting van de aangevoerde middelen wordt gegeven maar als een akte waarin alle aangevoerde middelen worden samengevat, dus als een akte waarin alle in de procedure aangevoerde middelen in één enkele akte worden opgelijst. Zij verwijst naar drie arresten van 28 juni, 5 juli en 19 juli 2012 waarin de Raad van State heeft geoordeeld dat de synthesesamenvatting een samenvatting is waarin een verzoekende partij “al haar argumenten op een rij zet”. Al wordt in de huidige versie van artikel 39/81 niet meer gesproken van alle argumenten op een rij doch van een akte “waarin alle argumenten worden samengevat”, de woorden “synthese” en “samenvatting” dekken dezelfde lading, met name het op een rij stellen, het opstellen van alle middelen in één enkel procedurestuk.

Op grond van een semantische en etymologische analyse is verzoeker van mening dat het herhalen van middelen wel degelijk onder het samenvatten van middelen valt. Indien artikel 39/81 van de vreemdelingenwet een herhaling van de middelen zou uitsluiten, zou verzoeker haar middelen anders moeten formuleren en het risico lopen dat wordt geoordeeld dat zij andere middelen naar voren brengt, waarmee overeenkomstig artikel 39/60 van de vreemdelingenwet geen rekening mag worden gehouden. Verder zou zij het risico lopen dat geen rekening wordt gehouden met haar middelen zoals aangevoerd in het verzoekschrift tot nietigverklaring. Verzoeker verwijst naar enkele arresten waarin de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zelf stelt dat een samenvatting niet noodzakelijk korter dient te zijn en niet afhangt van de lengte van de samenvatting.

Verzoeker beschouwt de door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aan de zinsnede “waarin de middelen worden samengevat” gegeven interpretatie als een arbitraire beslissing. Verzoeker mag zelf bepalen hoe zij haar argumenten wenst samen te vatten en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

mag die middelen niet op grond van een stijlformule, zonder onderzoek ten gronde, verwerpen.

Naast artikel 39/81 *juncto* 39/60 van de vreemdelingenwet is ook de “in artikel 159 van de Grondwet bedoelde motiveringsverplichting” met het bestreden arrest geschonden door de afwezigheid van belang vast te stellen en niet op de aangevoerde middelen te antwoorden.

5. De verwerende partij stelt in de memorie van antwoord dat in het bestreden arrest niet wordt gesteld dat de inhoud van de synthesesememorie identiek is aan de inhoud van het verzoekschrift, maar wel dat verzoekster had nagelaten de middelen samen te vatten, zodat de ingediende “synthesesememorie” niet aan de vereisten van artikel 39/81 van de vreemdelingenwet beantwoordt. Verzoeksters beschouwingen missen elke grondslag en doen geen afbreuk aan de terechte motieven van het bestreden arrest. De wetgever heeft uitdrukkelijk in een sanctie voorzien indien geen of geen wetsconforme synthesesememorie wordt ingediend door degene die tijdig heeft meegedeeld dat hij een synthesesememorie wenst neer te leggen, met name het ontbreken van het vereiste belang. Verzoeksters beschouwingen dat een synthesesememorie die een loutere herhaling van de middelen bevat, wetsconform zou zijn, is volgens de verwerende partij in strijd met de uitdrukkelijke wettekst en met de voorbereidende werken. De overweging in het bestreden arrest dat de loutere reproductie van de middelen bezwaarlijk als een synthesesememorie kan worden beschouwd, vormt dan ook geen “arbitraire” invulling van artikel 39/81 van de vreemdelingenwet.

De verwerende partij vervolgt dat “samenvatten” volgens het Van Dale-woordenboek “in het kort weergeven of herhalen” is en dat een exacte herhaling daar niet onder valt. Verzoekster kan zich niet verschuilen achter de door haar aangehaalde rechtspraak van de Raad van State vermits deze betrekking had op een oudere versie van artikel 39/81 van de vreemdelingenwet. De verwerende partij acht noch deze laatste bepaling noch de motiveringsplicht geschonden.

Vermits de verplichting tot samenvatting overeenkomstig artikel 39/81 uitsluitend betrekking heeft op de aangevoerde middelen, kan verzoekster niet ernstig aanvoeren dat zij verplicht zou worden tot het aanvoeren van een nieuw middel. Daarom is volgens de verwerende partij geen sprake van een schending van artikel 39/60 van de vreemdelingenwet.

De schending van artikel 159 van de Grondwet wordt thans voor het eerst opgeworpen, zonder dat verzoekster er voordien ooit op heeft gewezen. Volgens de verwerende partij is het middel in die mate niet-ontvankelijk. Bovendien is de aanvankelijk bestreden beslissing een individuele beslissing en is artikel 39/81 van de vreemdelingenwet een wettelijke bepaling, zodat de regelmatigheid van de aanvankelijk bestreden beslissing of van artikel 39/81 van de vreemdelingenwet niet kan worden betwist met een op artikel 159 van de Grondwet gesteunde exceptie.

6. In de memorie van wederantwoord herhaalt verzoekster het middel. Zij voegt toe dat het aan verzoekster zelf is om te oordelen hoe zij haar middelen wenst samen te vatten en dat de eerste rechter zich wat dat betreft ten onrechte in haar plaats heeft gesteld. Artikel 39/81 van de vreemdelingenwet viseert een samenvattende akte van alle middelen en uit de tekst blijkt niet dat de middelen zelf moeten worden “samengevat”, lees “ingekort”. Uit de voorbereidende werken kan evenmin worden afgeleid dat de middelen moeten worden ingekort, doch enkel dat de syntheseseminarie moet toelaten bepaalde middelen niet meer aan te houden en dat een mogelijkheid, geen verplichting, tot repliceren bestaat.

Ten slotte stelt verzoekster dat de verwijzing in het verzoekschrift tot cassatie naar artikel “159” van de Grondwet als “149” moet worden gelezen.

Beoordeling

7. In het oorspronkelijke artikel 39/81 van de vreemdelingenwet, ingevoegd door de wet van 15 september 2006 ‘tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen’, werd voor het verloop van de annulatieprocedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen enkel verwezen naar de bepalingen betreffende de gewone en de versnelde procedure voor de beroepen met volle rechtsmacht.

Met de wet van 4 mei 2007 ‘tot wijziging van de artikelen 39/20, 39/79 en 39/81 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen’ werd in de annulatieprocedure de verplichting ingevoerd om een “repliekmemorie” in te dienen als antwoord op de nota van de verwerende partij, bij gebreke waaraan het ontbreken van het vereiste belang zou worden vastgesteld.

Die verplichting om een repliekmemorie in te dienen werd met artikel 44 van de wet van 29 december 2010 ‘houdende diverse bepalingen (II)’ afgeschaft. De wetgever beoogde aldus de annulatieprocedure bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te vereenvoudigen en te versnellen. (*Parl. St. Kamer*, 2010-11, nr. 53-0772/001, 22-23). In de plaats van de verplichte repliekmemorie, werd slechts voorzien in de mogelijkheid voor de kamervoorzitter of de door hem aangewezen rechter in vreemdelingenzaken om de neerlegging van een “synthesememorie”, in artikel 39/81 van de vreemdelingenwet gedefinieerd als “een memorie waarin de verzoekende partij al haar argumenten op een rij zet”, te bevelen “indien hij na ontvangst van de nota met opmerkingen van oordeel is dat de juridische complexiteit van de zaak de neerlegging vereist van een synthesememorie”. Er werd dan enkel op basis van de synthesememorie uitspraak gedaan, behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft. Indien de synthesememorie niet tijdig werd ingediend, werd het ontbreken van het vereiste belang vastgesteld.

Het Grondwettelijk Hof heeft in zijn arrest nr. 88/2012 van 12 juli 2012 over de afschaffing van de mogelijkheid van een syntheseseminarie voor de verzoekers in de annulatieprocedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geoordeeld dat deze maatregel “aanzienlijk afbreuk (doet) aan de rechten van verdediging van die categorie van verzoekers” vermits de mogelijkheid om een nuttige verdediging te voeren inhoudt “dat de partij die de wettigheid wenst te betwisten van een bestuurshandeling die tegen haar is genomen, kennis kan nemen van het administratieve dossier dat op haar betrekking heeft, alsook van de juridische argumenten, die door de tegenpartij als antwoord op haar annulatiemiddelen zijn uiteengezet, en dienstig op die argumenten kan repliceren”. Derhalve heeft het Grondwettelijk Hof artikel 44, 3°, van de voornoemde wet van 29 december 2010 vernietigd en daarbij gesuggereerd dat “het doel inzake versnelling en vereenvoudiging van de procedure bovendien voldoende (zou) kunnen worden verwezenlijkt zonder dezelfde aantasting van de grondrechten van de verzoekers met zich mee te brengen, door de verplichting om een repliekmemorie neer te leggen af te schaffen, maar, met inachtneming van een bepaalde termijn, de verzoekende partij de mogelijkheid te laten om een dergelijke memorie neer te leggen indien zij zulks nuttig acht”.

Na die vernietiging wordt met de artikelen 2 en 3 van de wet van 31 december 2012 ‘houdende diverse bepalingen, inzonderheid betreffende justitie’, vanaf 1 januari 2013 opnieuw de mogelijkheid voor de verzoekers ingevoerd om in de annulatieprocedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een syntheseseminarie in te dienen. Meer bepaald worden met artikel 2 van deze wet in artikel 39/81 van de vreemdelingenwet het derde, vierde en vijfde lid als volgt vervangen:

“In afwijking van het eerste lid en indien artikel 39/73 niet wordt toegepast, zendt de griffie zodra het nuttig is, desgevallend een afschrift van de nota met opmerkingen aan de verzoekende partij en stelt deze tevens in kennis van de neerlegging ter griffie van het administratief dossier.

De verzoekende partij beschikt, te rekenen vanaf de in het derde lid bedoelde kennisgeving, over een termijn van acht dagen om de griffie in kennis te stellen of zij al dan niet een syntheseseminarie wenst neer te leggen. Indien de verzoekende partij geen kennisgeving heeft ingediend binnen deze termijn, doet de Raad nadat de partijen die daarom verzocht hebben gehoord zijn, onverwijld uitspraak, waarbij het

ontbreken van het vereiste belang wordt vastgesteld.

Indien de verzoekende partij tijdig een kennisgeving heeft ingediend dat zij een synthesesememorie wenst neer te leggen, beschikt zij, te rekenen vanaf de in het derde lid bedoelde kennisgeving, over een termijn van vijftien dagen om een synthesesememorie neer te leggen waarin alle aangevoerde middelen worden samengevat.

Indien de verzoekende partij geen synthesesememorie, zoals bedoeld in het vijfde lid, heeft ingediend, doet de Raad nadat de partijen die daarom verzocht hebben gehoord zijn, onverwijld uitspraak, waarbij het ontbreken van het vereiste belang wordt vastgesteld.

Indien de verzoekende partij een synthesesememorie, zoals bedoeld in het vijfde lid, heeft ingediend binnen de voorziene termijn, doet de Raad uitspraak op basis van de synthesesememorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60.

Indien de verzoekende partij tijdig een synthesesememorie heeft ingediend of de griffie in kennis heeft gesteld dat zij geen synthesesememorie indient, wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.”

Het huidige cassatieberoep heeft betrekking op de toepassing van artikel 39/81 van de vreemdelingenwet in deze laatste vorm.

8. Artikel 39/81, vijfde lid, van de vreemdelingenwet omschrijft de synthesesememorie als een processtuk “waarin alle aangevoerde middelen worden samengevat”. Het begrip “samenvatten” kan worden gedefinieerd als het in het kort weergeven of herhalen. Het loutere hernemen van de middelen, zonder meer, kan daarentegen niet als het samenvatten ervan in de zin van de voornoemde bepaling worden beschouwd. In de verantwoording voor amendement nr. 8 bij het wetsontwerp dat tot artikel 2 van de voornoemde wet van 31 december 2012 aanleiding heeft gegeven, wordt er betreffende de meerwaarde van een synthesesememorie op gewezen dat “het de verzoekende partij toelaat om bepaalde middelen niet meer aan te houden en het haar de mogelijkheid geeft te repliceren op het verweer tegen de middelen die zij wel wenst aan te houden zodat zij de middelen samenvat om de taak van de vreemdelingenrechter in complexe zaken te verlichten”. De meerwaarde van een samenvatting werd dus uitdrukkelijk aangehaald. In die verantwoording wordt verder beklemtoond dat de voorgestelde aanpassing “opnieuw bijdraagt tot de verkorting van de asiel- en migratieprocedure”. (*Parl. St. Kamer*, 2012-13, nr. 53-2572/002, 6-7) Aldus wordt de bedoeling van de wetswijziging van 29 december 2010 herhaald, namelijk de

annulatieprocedure bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te vereenvoudigen en te versnellen.

In dit verband kan ook worden gewezen op het verschil met artikel 39/81, vijfde lid, van de vreemdelingenwet in zijn vroegere vorm. De wijziging door de voornoemde wet van 4 mei 2007 voorzag enkel in een “repliekmemorie”, doch er was geen sprake van een synthese of een samenvatting. Uit de wetsgeschiedenis van de voormelde wet van 29 december 2010 blijkt dat de middelen uit het verzoekschrift meestal louter werden gekopieerd in de repliekmemorie, zodat deze laatste in vele gevallen een overtoollig procedurestuk was geworden dat de rechtspleging nodeloos vertraagde en zowel voor de partijen als voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen voor een administratieve overlast zorgde. (*Parl. St. Kamer*, 2010-11, nr. 53-0772/001, 22-23).

Uit de ontstaansgeschiedenis van artikel 39/81 van de vreemdelingenwet en de sedert de wetswijziging van 31 december 2012 uitdrukkelijk gestelde vereiste van een samenvatting van de middelen, blijkt aldus dat een loutere herhaling van of een verwijzing naar de oorspronkelijke middelen niet volstaat in de synthesesememorie.

9. Indien een verzoeker niet wenst te repliceren op het verweer dat in de nota met opmerkingen tegen zijn middelen wordt gevoerd en evenmin voornemens is bepaalde middelen of onderdelen uit het verzoekschrift te laten vallen, kan hij volstaan met de mededeling binnen de acht dagen na de kennisgeving door de griffie van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van de neerlegging van het administratief dossier dat hij geen synthesesememorie wenst in te dienen. Indien een verzoeker in die omstandigheden toch vraagt om een synthesesememorie in te dienen en hij zich vervolgens in die synthesesememorie beperkt tot het loutere herhalen van de middelen uit het verzoekschrift, handelt hij dilatoir. Op die wijze verlengt hij immers nodeloos de behandelingsduur van zijn zaak en vergroot hij de administratieve last voor de partijen en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Indien een verzoeker daarentegen zijn middel of middelen wenst aan te houden en hij wel degelijk wenst te repliceren op het verweer dat in de nota met opmerkingen tegen dat middel of die middelen wordt gevoerd, kan hij binnen de in de wet gestelde termijnen vragen om een synthesesemorie in te dienen en daarin zijn middel of middelen te hernemen, al dan niet in verkorte vorm, en aangevuld met de gewenste repliek. Ook indien hij zijn middel of middelen letterlijk herhaalt en ze met een werkelijke repliek aanvult, komt hij immers tegemoet aan de hierboven in de verantwoording bij het amendement dat tot de laatste wijziging van artikel 39/81 van de vreemdelingenwet heeft geleid aangehaalde bekommernis om hem toe te laten “te repliceren op het verweer tegen de middelen die [hij] wel wenst aan te houden zodat [hij] de middelen samenvat”.

10. In het bestreden arrest wordt gesteld dat verzoekster in de “synthesesemorie” de middelen integraal herneemt. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gaat niet in op de vraag of verzoeksters argument steek houdt, “met name dat het begrip ‘synthese’ betekent het samenbrengen van het middel met het antwoord van de verwerende partij” doch hij stelt vast “dat de ‘synthese’ van de verzoekende partij niet voldoet aan haar eigen beschrijving aangezien haar synthesesemorie beperkt is tot een loutere reproductie van het middel in het verzoekschrift en niet is ‘samengebracht’ met het antwoord van verwerende partij”. Uiteindelijk wordt besloten dat verzoekster geen argumenten aanvoert waaruit blijkt dat zij een wetsconforme synthesesemorie heeft ingediend, waarna krachtens artikel 39/81, zesde lid, van de vreemdelingenwet het ontbreken van het vereiste belang wordt vastgesteld.

11. Met die beoordeling heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich uitdrukkelijk beperkt tot de situatie van een als synthesesemorie ingediende akte waarin de middelen enkel worden herhaald, zonder enige repliek op de nota met opmerkingen. Uit het onderzoek van het rechtsplegingsdossier blijkt nochtans dat verzoekster in haar memorie de middelen heeft herhaald en deze heeft aangevuld met de stelling “dat de verwerende partij in haar nota met opmerkingen de bal helemaal mislaat wanneer zij stelt dat de

verwerende partij niet kan weten dat vertoogster een nieuwe relatie heeft opgebouwd met de heer [G. V.] indien deze niet werd geformaliseerd door een huwelijk of door een samenlevingsovereenkomst maar dat hier het middel door de verwerende partij verkeerd wordt geïnterpreteerd daar waar vertoogster laat gelden dat conform artikel 42 *quater* §4, 1° er eveneens rekening moet worden gehouden met de samenwoning van vertoogster met de heer [M. S.] in het buitenland”.

Het komt de Raad van State als administratieve cassatierechter niet toe in de plaats van de feitenrechter te oordelen of een bepaalde memorie, waarin de middelen integraal worden herhaald, voldoende is aangevuld om als een werkelijke repliek op de nota met opmerkingen te worden beschouwd. Hij kan desgevraagd, zoals te dezen het geval is, wel vaststellen dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen artikel 39/81, zesde lid, van de vreemdelingenwet heeft geschonden door toepassing van deze bepaling te maken zonder te onderzoeken of de toevoeging in verzoeksters als syntheseseminarie ingediende akte al dan niet een werkelijke repliek vormt doch zich te beperken tot de vaststelling dat een integraal hernemen en een loutere reproductie van het middel geen wetsconforme syntheseseminarie vormt. Ook de in artikel 149 van de Grondwet vastgelegde motiveringsplicht is op die wijze geschonden vermits de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aldus niet ingaat op verzoeksters verweer dat een synthese ook betekent “het samenbrengen van het aangevoerde middel met het antwoord van de verweernota, hetgeen resulteert in een toegevoegde waarde”.

Het eerste middel in die mate gegrond en die vaststelling volstaat voor de cassatie van het bestreden arrest.

BESLISSING

1. De Raad van State vernietigt het arrest nr. 107.936 van 2 augustus 2013 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

2. Dit arrest zal in de registers van voormelde Raad worden overgeschreven, en melding ervan zal worden gemaakt op de kant van het vernietigde arrest.

3. De zaak wordt verwezen naar een anders samengestelde kamer van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

4. De verwerende partij wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 175 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van dertig oktober tweeduizend veertien, door de Raad van State, XIVE kamer, samengesteld uit:

Geert Debersaques,	kamervoorzitter,
Daniël Moons,	staatsraad,
Carlo Adams,	staatsraad,
met bijstand van	
Joris Casneuf,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

Geert Debersaques